

bring til at benytte de 5—6 Uger, der gaae hen, inden der er Tale om, at Ansøgninger kunne tilsendes Menigheden, til at see at skaffe sig Kjendskab til de Præster, som ville fremstille sig som Ansøgere, hvilket i Almindelighed ikke vil være vanskeligt. Efterhaanden som Udviklingen af personlige Capellanier og Sigt finder Sted — tildeels ogsaa paa Grund af Bestemmelsen i § 1 —, vil det oftere være Tilfældet, at Menighederne allerede have personligt Kjendskab til de Paagjældende som Sjælesørgere, og at de altsaa forsaavidt allerede tidligere kunne være paa det Rene med deres Mening; men de ville i alt Fald ved at søge hen til de Steder, hvor saadanne Personer maatte findes, der kunde ville søge Embeder — hvad der jo nutildags falder let —, kunne skaffe sig Kjendskab til dem. Dette vilde ganske vist endnu mere lettes ved dette Tillæg af 8—14 Dage; men, som sagt, Overveieisen er ingenlunde indskrænket til disse 3 Uger. Det tør antages, at hvor der er levende Interesse tilstede, vil den komme i Bævægelse strax, naar Vacance er indtraadt.

Hovedforslaget, det, som er det meest indgribende, er jo utvivlsomt det, der under Nr. 10 er stillet af 4 ærede Medlemmer og subsidiairt tiltraadt af et æret Medlem, saa at det altsaa fremtræder som et Majoritetsforslag, og som gaaer ud paa, at der istedetfor Genstemmighed kun skulde forlanges en Majoritet af tre Tjeredele. Det anseer jeg, for at være en saa væsentlig Forandring af hele Lovens Charakter, at jeg ikke kan tænke mig, at Loven med en saadan vil kunne føres igjennem. Grunden hertil er allerede udførligt udviklet baade af mig selv ved første Behandling og nu ogsaa idag saavel af den ærede Ordfører som navnlig ogsaa af den ærede sidste Taler, der, som det forekommer mig, i den Henseende meget bestemt, skarpt og klart satte frem, at man ved her at indbringe en Majoritetsanket, hvad enten man vil holde sig til den ene eller den anden Dørl, frembringer en absolut væsentlig forskjellig Stilling for hele Loven. Dette er ogsaa blevet fuldstændig anerkjendt under de udførlige Forhandlinger, som denne Sag har været undergivet i Kirkecommissionsen. Jeg har allerede tidligere havt Leilighed

til at udtale, og skal her gjentage det, at jeg visselig paa ingen Maade betragter Kirkecommissionsen og dens Udtalelser som bindende enten for Regjeringen eller for Rigsdagen; men jeg tror dog ialfald, at man aldeles naturligt maa komme til at lægge ikke ringe Vægt paa de Udtalelser, som efter meget grundige og udførlige Forhandlinger have fundet Sted, og de Beslutninger, som ere tagne i denne Kirkecommissionsen, selv om de ikke ere tagne med Genstemmighed. Men hvor der om et Punkt kan siges at have været Genstemmighed tilstede, tror jeg, at man, navnlig naar man seer hen til de Medlemmers forskellige Stillinger og Ansættelser, som vare samlede i denne Commission, ikke kan undgaae at maatte tillægge dette en ganske overordenlig Vægt. Her er nu netop et saadant Spørgsmaal, og derfor har det undret mig meget, at det ærede 4de Medlem for 2den Kred (Haaile), som har stillet det næste, fra Lovforslaget saa aldeles afvigende Forslag, da han omtalte denne Sag ved første Behandling, udtalte, at han væsentlig maatte slutte til den Minoritet, som i Kirkecommissionsen havde indgivet et Forslag angaaende dette Spørgsmaal. Minoriteten var rigtignok i Ordets strengeste Forstand en Minoritet, forsaavidt som den nemlig kun bestod af eet Medlem, et Medlem, som ganske vist ikke frygter for at gaae til langt yderligere Skridt med Hensyn til Reformer i kirkelig Henseende, hvad han tilstrækkelig har lagt for Dagen baade i Kirkecommissionsen og andre Steder, navnlig i Rigsdagen. Men dette Medlem, hvortil den ærede Landsstingsmand nu mener i det Hele at have sluttet sig, vil paa ingen Maade gaae ind paa, at en Majoritet skulde have nogen afgjørende Ret. I det omtalte Forslag har det ærede Medlem rigtignok gjort en aldeles væsentlig Forandring, idet hiint Medlem udtrykkelig forlangte Genstemmighed, medens dette Forslag lader sig nøie med en Majoritet; og Genstemmigheden fremtraadte endog i hiint Forslag paa en ganske anden Maade end i Lovforslaget, som det her foreligger. Naar man nemlig har sagt: Det bør dog ikke kunne skee, at eet eller et Par Medlemmers afvigende Mening skal kunne forhindre, at man